

INNHOOLD:

- o Fra redaksjonen s. 1
- o PLANARBEIDET:
 - Ingress s. 2
 - Noen forslag til deler av planen..... s. 2
 - Om organisasjonsplan for partiet..... s. 6
- o GRUNNORGANISASJONEN
 - Høyere prioritering -annen innretting
på arbeidet , "nøkkelledet" ?s. 9
 - Om partiets organisasjonsstruktur.....s.12
 - Fortsatt vekt på arbeidsplasslag.....s.17

"ORGANISATOR'N" PRØVER SEG IGJEN !

Etter en pause prøver vi å dra igang "Organisator'n"igjen. Vi tror dette vil tjene arbeidet med endel oppgaver som distriktstyra vil bli sentrale i å være med å utvikle og sette ut i livet.

De sakene vi tar opp ,og som vi i hovedsak vil bruke "Organisator'n" på nå i høst , er:

- Arbeidet med å utforme en ny langtidsplan for partiet
- Arbeidet med å styrke grunnorganisasjonene.

Disse to oppgavene henger også mye ihop , slik at endel av sakene som blir tatt opp vel delvis vil overlappe hverandre.

I dette nummeret legger vi fram noe materiale som er laga av kamerater i noen DSer ,sammen med noen synspunkter fra oss. Vi håper at dette kan bidra til å trekke flere med i det arbeidet som er igang, til å få avklart hva det er stor enighet om , og få satt ulike syn opp mot hverandre for å drive arbeidet videre framover.

M.a.o. det som legges fram her er ikke ment som noe fasitsvar, men som innlegg i debatten.

Redaksjonen.

DEAD-LINE FOR NESTE NR. : 24.SEPTEMBER

(Dersom det kommer endel stoff i sommer ,er det mulig det kommer et nr. i neste rutine. Dead-line her, er i såfall 15.august.)

Planarbeidet

Beretninga peker på en klar framgang i planarbeidet til partiet ,både i utforminga og metodene og i gjennomføringa av planene. Allikevel har vi mye igjen;

-sette opp planen mer i sammenheng med de strategiske målsett-
ingene for partiets arbeid

(Eks: x utifra siktemålet å mobilisere de vi mener er kreftene for revolusjonen i Norge -krever da at vi har en analyse av hvem dette er.

x utifra hvilken strategisk epoke vi er i ,og hva som skal være "hovedretninga for angrepet" i kampen for revolusjonen)

-sette opp planen slik at den bedre styrker grunnorganisasjonene som krumtapper i partiarbeidet.

(Krever en diskusjon av visse org.spørsmål ,hvor vi idag ikke har godt nok utvikla svar. - hva skal være sætrekka ved et kommunistparti i Norge ?)

Arbeidet med å utforme en ny langtidsplan for partiet er i gang. I neste rutine blir det sendt ut et høringsdirektiv om planen. Derfor går vi ikke her noe nærmere inn på den konkrete planen. Vi tar imidlertid med et par notater om spesielle emner innafor planarbeidet:

- ett om utvikling av organisasjonsplan for partiet.

- ett som i første rekke tar opp "hvordan gjøre partiet på lokalplanet til en større kraft i klassekampen ?"

-----00000-----

NOEN FORSLAG TIL DELER AV PLANEN.

1. Gjør AKP om fra bare et "landsparti" til et parti med lokale røtter.

I deler av forrige planperiode og i denne planperioden, har AKP skiftet fra å være et "Kinaparti" til å være et "norsk" parti. Denne prosessen vil i allefall i hovedsak være slutført på landsmøtet 1984.

Men, fortsatt gjenstår mye på å bli et parti som virkelig gror sterke røtter blant de norske folkemassene. Et problem, som jeg tror gjelder de aller fleste steder (kanskej utenom noen av de

største byene) er at partiet bare er en del av landspartiet, uten lokal analyse, politikk og taktikk.

At det er slik har mange årsaker. I hovedsak tror jeg vi må se det å utvikle en slik lokal politikk som endel av partiets vekstprosess. Vi startet som endel av en internasjonal bevegelse i og med krisa i den vestlige maoistbevegelsen og utviklinga i Albania/Kina, ble vi tvunget til å finne et særegent norsk utgangspunkt , og en norsk vei til sosialismen -enten det, eller gå under som parti. Denne prosessen har krevd mye krefter fra partiet de siste åra. Både fordi vi har måttet gjennomføre vår egen analyse , og fordi denne omlegginga av partiet har medført mange indre problem, motsigelser, kamper.

Partiets planer har i liten grad gått rom for å utvikle lokale analyser. Jeg tror at dette vil bli mulig i neste planperiode. Vi har da to alternativ:

-gjøre planene mindre stramme , og håpe at dette vil utløse den lokale skaperkraften.

-eller drive utviklinga av lokale analyser som en landsomfattende bevegelse.

Jeg har mest tro på det siste (sjøl om jeg også tror vi må ha mindre stramme planer). Gjennom å utnytte framskredne eksempler, utvikle metoder f.eks. for lokal klasseanalyse osv. , kan vi komme mye fortere til målet.

Hva trenger vi ?

Vårt mål er **sosialisme** og kommunisme i hele verden. Minst av alt trenger vi å utvikle partiet til en samling perspektivløse og lokalsjåvinistiske lokalavdelinger, slik vi ser det i AP og SV. Nei, vår oppgave må være å gjøre grundige analyser av de lokale forholda for å finne ut hvordan vi kan ta utgangspunkt i folks aktuelle og nære interesser , og benytte dette til å utvide perspektivet både i tid og rom : til kommunismen og til hele verden.

Oppgaven med å utvikle lokal analyse , politikk og taktikk er nært knytta til oppgaven med å utvikle aktive, levende og ledende grunnorganisasjoner. Det er klart at de ytre rammene om grunnorganisasjonene sin virksomhet, med stor vekt på felles landsoppgaver , ikke nettopp har fremmet grunnorganisasjonenes sjølstendighet. Bare det å stille de nevnte oppgavene , vil være med å styrke grunnorganisasjonene.

Vi trenger altså lokale analyser. Jeg tror det viktigste er å gripe fatt i kommunene. For de fleste fylker tror jeg det vil være lite å hente. Dels tror jeg at en analyse av fylkene ikke vil skille seg så mye fra en analyse av landet som helhet (?), kanskje med unntak av noen fylker, f.eks. Finnmark ?

Fylkene har ofte lite som forener innad og skiller dem fra andre fylker. Dels tror jeg at partiet både har de største ressursene lokalt, og det mest brennende behovet for analyser lokalt i kommunene.

I kommuner med flere avdelinger tror jeg det vil være vanskelig å komme utenom en felles analyse av kommunen. Uten den vil det være vanskelig for de enkelte laga å gjøre sine analyser og utvikle sin politikk. Ja, uten en slik analyse vil det være vanskelig å avgjøre hva som bør være innrettinga til de enkelte laga.

Med utgangspunkt i et sted med flere lag, og med et DS/UDS som lokal ledelse, tror jeg vi trenger følgende: kart, poster, og veivalg !

o et kart over den økonomiske og politiske virkeligheten.

Grovt sett kan jeg tenke meg det bør inneholde:

-en lokal klasseanalyse, inkl. en vurdering av klassenes organisering og hvem som er kjerna i borgerskapet lokalt.

-en analyse av de politiske partia, særlig SV og DNA.

-en analyse av kommunestyre/administrasjon.

-en vurdering av noen viktige organisasjoner/bevegelser (utenom fagbev. som tas under klasseanalysen)

-kvinnebevegelsen

-fredsbevegelsen

-anti,imp. org.

-muligens flere, etter lokal vurdering

-en vurdering av politiske og økonomiske utviklingstendenser lokalt.

Et slikt kart vil på en måte bli et lokalt motstykke til kap. 4 i prinsippprogrammet.

o noen poster (delmål) som gjelder kommunen som helhet innafor en avgrenset tidsperiode.

Disse postene må særlig settes opp ut fra to hensyn:

-de må være egna til å avsløre SV og DNA og trekke over til oss gruppene som vakler mellom oss og SV eller mellom oss

og vesntresida i DNA. Der NKP står sterkt, må det samme gjelde i forhold til dem.

-de må være egna til å sveise sammen laga og i minst mulig grad trekke kader ut fra laga over på oppgaver utafor laga.

o detaljert veivalg til de enkelte postene.

Her må de enkelte laga ,ut fra sine forutsetninger, finne sin taktikk for å støtte opp om disse felles delmåla, eller evt., hvis laga har særlige styrker ,stille egne delmål, og en taktikk for å nå dem.

Det frivillige møtet om"den aktuelle politiske situasjonen" , jfr. TF jan-84 , mener jeg er et tiltak som peker i denne retninga

(DS i Møre og Romsdal laga en analyse av Ålesund ,utifra disse retningslinjene, til bruk for laga til denne diskusjonen. -Red. anm.)

2. Skolering av lagsstyrer- org.håndbok.

Denne oppgava har vært stilt i nøyaktig 10 år. Nå bør det settes av krefter til å lage org.håndbok , og vi må komme videre med et opplegg for skolering av lagsstyrene.

3. Dels knytta til det forrige- og en side av det- få slutt på amatørismen i vårt org.arbeide.

Jeg tenker først og fremst på følgende: Jeg vet ikke hvor mye folk flest i partiet og partiledelsen utenom org.folk vet om hvor mye krefter det krever for å få rutiner, kontingentinndriving, rapportering osv. til å fungere.

Størsteparten av partiet har ingen, eller svært liten, forståelse for betydninga av punktlighet i rapportering og kontingent, der det finns motsigelser på om rapporter i det hele tatt er viktig. Jeg har sjøl tilbrakt halve mitt politiske liv med å organisere ekstraopplegg for å få inn kontingent mm. DSet vårt bruker en enorm mengde av de disponible kreftene på slikt og på å diskutere og mobilisere folk til å bedre dette arbeidet. Det blir vanskeligere og vanskeligere til å få folk til å ta på seg dagligdagse oppgaver i DS, ikke minst pga den enorme belastninga med slike tiltak, istedetfor det som burde være oppgava; å drive politikk.

Vi trenger en skikkelig drøfting av disse sakene i partiet, for å få en enhet på hva som trengs av rapporter ol, og hvilket

krav til punktlighet osv vi skal stille. Med en minimal innsats fra grunnorganisasjonene og medlemmer for å oppfylle sin del, burde vi kunne redusere kreftene vi bruker på denne typen virksomhet til en brøkdel av i dag, med den positive virkning dette ville få både for entusiasme og kapasitet til å drive med politikk.

Ut over behovet for å øke den politiske forståelsen for de nevnte sidene ved org.arbeidet ,trengs det en skolering i arbeidsrutiner m.m. som gjør det lettere å få til disse sakene - i tråd med det arbeidet som det sentrale org.utvalget allerede har startet for DSene. Jeg oppfatter det til å være en del av et helhetlig opplegg for skolering av lagsstyrer.

DS-medl. Møre og Romsdal

OM ORGANISASJONSPLAN FOR PARTIET

Innledning.

Som endel av den nye langtidsplanen ,må vi også utarbeide en ny organisasjonsplan for partiet. Denne planen må ta utgangspunkt i de strategiske målsettingene for partiet ; at det skal arbeide for en sosialistisk revolusjon i Norge og at vi sannsynligvis må gjennom en periode med nasjonalrevolusjonær folkekrig før den sosialistiske revolusjonen.

Planen må streke opp hovedretningslinjene for partiutbygginga på sentrale områder. Det må lages mer detaljerte planer , med målsettinger for de nærmeste åra ,for de ulike enkeltområdene.

Her følger noen tanker om hva som må med i en slik plan, og hvordan den skal bygges opp.

Hovedretningslinjer for partibygginga på sentrale områder:

(I hovedsak mener jeg innrettinga som den gamle org.planen - som sist ble revidert i 1978 - er brukbart utgangspunkt). ,

1) Utbyggingsplan for partiorganisasjonen.

Partiet må ta sikte på å organisere seg i alle klasser og grupper som er sentrale for å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen og en nasjonal-revolusjonær folkekrig. Det gjelder både en åpen, offentlig innflytelse gjennom talsmenn og offentlige medlemmer , og en illegal organisering som skal sikre at partiet blir blant disse gruppene når partiet blir forbudt.

Spesielt må utbyggingsplanen ta hensyn til innrettinga mot arbeiderklassen. Sjøl om utviklinga av teknologien fører til store endringer, produksjons- og sysselsettingsmønstret, vil det allikevel være sentralt for oss å organisere i forhold til produksjonspunktene. Borgerskap og arbeiderklasse står her mest direkte opp i mot hverandre, og det er i forhold til produksjonen at borgerskapet kan bli satt kniven mest direkte på strupen.

Org.planen må, med utgangspunkt i klasseanalyse og vårt syn på klasseallianasen for proletariatets diktatur i Norge og vårt syn på motstandfronten i en frigjøringskrig, sette opp ei liste over hvilke klasser og grupper vi skal bygge ut i. Det må også med at vi skal organisere partiet i noen av fiendens organisasjoner.

Som vedlegg til denne perspektivplanen, må det utarbeides en konkret utbyggingsplan for f.eks. neste landsmøteperiode -hvor det skal bygges partilag/fraksjoner/utvalg. Denne må utarbeides i samarbeid med Dser og følges opp sammen med dem.

Til utbyggingsplanen hører også en konkret plan for verving og utvikling av klassemensetning i partiet. Dessuten må partiets utbyggingsplan også ta standpunkt til hovedtrekka i utbygginga av ungdomsorganisasjonene.

(Når det gjelder vervekampanjer i kommende landsmøteperiode, mener jeg det riktige er å legge opp til kampanjer vinteren 1985 og etter valget 1987)

2) Plan for utbygging av den offentlige innflytelsen til partiet.

Denne må knytte an til den politisk-organisatoriske strategiplanen for partiet, hvilke målsettinger vi setter oss på dette området.

-Utifra vektlegginga av det parlamentariske arbeidet: hva slags plan fører dette til for utbygginga av RV ?

-Perspektivene for det faglige arbeidet: hva slags posisjoner krever det at vi skal jobbe for ?

-Utifra hvilke posisjoner og masseorganisasjoner vi ønsker å ha innflytelse i: hva slags verv og offentlige stillinger vil vi ha AKPere inn i ? Hvilke masseorganisasjoner vil vi ha offentlige folk i ?

3) Plan for den illegale partiutbygginga/Sikkerhetsarbeidet.

Knytte an til pkt 1) (utbyggingsplan for partiorg).

Hvilke krav må settes til partiutbygginga for å ivareta de illegale behova ?

-hvor er det spesielt viktig å få fotfeste ?

-klassifiseringa av medlemmene ,de langsiktige måla

-krav til lagsstørrelse og kontaktflatene mellom partilag.

-hvilke retningslinjer skal gjelde for sikkerhetsarbeidet til partiorgana og partimedlemmer ?

--beredskapsplaner for partiet.

(Her må det også lages egne særplaner for enkelte områder, som beredskapsplaner/instrukser ,klassifiseringsdirektiv med konkrete målsettinger for en bestemt planperiode ,sikkerhetsinstrukser)

4) Utviklinga av den demokratiske sentralismen og arbeidsstilen til partiet.-----

Her må vi avklare endel motsigelser på organisasjonsspørsmål. Sentralt for denne org.planen vil være å defonere nærmere hvordan grunnorganisasjonene skal fungere i partiet , både innrettinga på arbeidet og forholdet til demokrati og sentralisme.

Hvordan skal partiet fungere i forhold til massene ? -hvor åpent mht linjekampene i partiet f.eks ?

Utviklinga av partinormene og legaliteten i partiet.

5) Plan for kaderfostring.

Det må settes opp visse retningslinjer som pålegger aktivt arbeide med kaderfostring på alle nivåer i partiet.

De ulike nivåa må sette opp konkrete målsettinger på området.

Studieplanene til partiet er en sentral del av dette.

6) Økonomien.

Mål for styrking av organisasjonsøkonomien.

Retningslinjene for budsjett- og regnskapsføring på ulike nivåer inngår i dette.

Dessuten hva slags status økonomiarbeidet skal na i partiarbeidet (sjøl om dette jo er vedtektsfesta flere steder).

Disse tinga hører iallefall med i en org.plan, muligens flere?

Bjarne ,red.medl.

Grunnorganisasjonen

HØYERE PRIORITERING - OG ANNEN INNRETNING PÅ ARBEIDET, "NØKKELLEDDET"?

-Styrking av GRUNNORGANISASJONENE må bli en viktig oppgave for kommende Landsmøteperiode.

-Lagsarbeidet må OPP-PRIORITERES

-Det er nødvendig å sette av kader til STERKE AVDELINGSTYRER

-Det trengs STERKE DS'ER for å lede denne utviklinga

-FADDERORNINGER OG INDIVIDUELL KADERBEHANDLING er viktige forutsetninger for å gjøre avdelingene til "et levelig sted å være".

+ + +

Dette er noen konklusjoner eller påstander som har framkommet etter at SK arrangerte en plan-konferanse med en del distriktsstyrepresentanter, samt gjennom debatten som såvidt har starta opp i noen DS'er. Foreløpige oppsummeringer av rekrutteringskampanjen har aktualisert problemstillingene; nå gjelder det å ikke skremme vettet av de nye medlemmene før de er kommet skikkelig innafor dørstokken!

Problemet med grunnorg.'ene har vi nok vært oppmersomme på lenge. Men evnen til å løse vanskelighetene, det rette verktøyet har liksom mangla. Nå begynner det imidlertid å komme inn en del erfaringer på lag som har klart å snu utviklinga til det bra.

KOLLEKTIVT STYREARBEID

I Tønsberg har et lag oppsummert arbeidet sitt fra den siste tida der en bevisst har lagt vekt på styrking av styrearbeidet. Laget har rekruttert bra, og i styret sitter det bl.a. DS-medlemmer (for å antyde prioriteringa lagstyret gis.). Styret legger vekt på det kollektive ansvaret, både mht å lese dokumenter og direktiver, og i å holde innledninger og lede møter. Det er fast regel at alle styremedlemmer skal forberede seg og ha tenkt gjennom spørsmålene som skal tas opp. Neste møteinnkalling leveres alltid ut på avd.møtet før; sånn unngår de ekstra flyng fra hus til hus med beskjeder. De har utarbeida en årsplan for hvert møte som avholdes fram til nyttår. Alle medlemmene har en i styret som er deres faste "kontakt", og den ekstra kapasiteten som dette planmessige arbeidet har gitt har bl.a. blitt brukt til å ta for seg enkeltmedlemmers situasjon. Et tilfelle var et medlem som tydelig følte seg utilpass i laget, der en etter styrediskusjon om vedkommendes trøbbel fikk løst opp i saker og ting. Det siste er et enkelt, men verdifullt eksempel på hvor mye personlig retta kaderbehandling kan bety.

-FOR SVAKE AVDELINGSTYRER

På den omtalte plankonferansen polemiserte en Tromsø-karerat mot omorganiseringsløsninga fra Trondheim (se egen artikkel i dette blad)

og mente at omorg. ikke løste noe som helst.-Det er avdelingstyrene som er for svake,hevda han,og "laina" opp punktvisse erfaringer fra sitt lag der han sjøl satt i styret (etter undertegn.'s hukommelse):

- Avd.møtet skal prioriteres over alt annet
- Alle skal forberede seg til møtene
- Innledningene skal rotere,alle skal prøve seg
- Laget skal ha kontinuerlig sirkelaktivitet gående
- Alle skal selge KK minst 3 ganger pr. måned
- Det fattes alltid vedtak på møtene som skrives ut og sendes ut
- Begrens løpinga mellom møtene fra styret ut til medlemmene
- Diskuter viktige taktiske saker,eks. hvordan RV stiller seg i ordførervalget i Tromsø.
- Legg an en OK stil,ikke mase og repetere disiplin,skape trivsel
- Ledende,opptatte kamerater må ikke vegre seg for å delta i avdelingsoppgaver

Som dere ser legges det vekt på å rasjonalisere med tida,øke fordelinga på oppgavene,få opp den kollektive bevisstheten sammen med trivsel og bedre møter.Sjøl om dette kan virke "teknisk" er det viktig nok,og mangt et avd.styre vil nok finne ut at de synder på ett eller mange av de punktene som Tønsberg- og Tromsø-lagene summerer.

HVA SKAL EI PARTIAVDELING VÆRE?

Men det er også mer grunnleggende problemer som bidrar til å passivisere mange lag,fordi en etter mange års praksis har havna i et uføre som virker frustrerende på medlemmene:-Hva er vitsen med partilaget,hva skal vi egentlig være for noe? Dette har lenge vært et "bolilagsproblem"(jfr. "Innrettinga på arbeiderklassen"-utspillet i TF-aug-82,da en viste til todelinga i partiet mellom "faglig" og "resten".),men jeg tror det etter hvert viser seg med enda større styrke i faglige lag fordi økonomismen har fått lov å feste seg enda mer her.Mange arbeidsplass- og bransjeavd. har nok oppdaga at de har vært altfor konsentrert om dagskampen,og i liten grad klart å fungere som et senter for kommunistisk prop-agit.Vi driver jo ikke partiet for å lede en front eller masseorg.,ei beboerforening eller en fagforeningsklubb.Vi har danna AKP(m-l) fordi vi skal snu opp ned på heile møkka,og til det trengs det en drøss med "utdanna kommunister",folk som kan lede kampen for revolusjon,kanskje via en folkekrig.Denne målsettinga må få innvirkning på avdelingenes daglige jobbing.Og det må innvirkning på den enkelte partikameraten.

KOMMUNIST ELLER TILLITSMANN?

Hvis du spør en jevn faglig tillitsmann/-kvinne som partiet vårt er tett besatt med om vedkommende betrakter seg sjøl som "først kommunist og dernest tillitsmann", tror jeg de fleste vil lukte lunta. Men er det sånn i praksis at tillitsfolka våre i fagrørsla, eller for den saks skyld i hvilken som helst organisasjon, ser på seg sjøl som kommunist, først og sist? Nå er det ikke meninga mi å forenkle dette og late som om det ikke har vært vanskelig å stå fram som AKP'er på jobben osv. Men etter en lang "aklimatiseringsperiode" der vi etter hvert er blitt godtatt, er det grunn til å spørre oss sjøl om åssen vi fungerer som kommunister. Selger tillitsmannen eller kameratene i arbeidsplasslaget KK jevnlig? Bruker de KK som gradestokk på hvor arbeidskameratene står i forhold til oss? Oppsøkes de beste folka hjemme eller i pausen for grundigere diskusjoner? Spør vi vi folka om å bli med i AKP, og hvis de svarer "nei", gir vi oss da med det ene forsøket? Blir nye medlemmer fra arbeiderklassen tatt godt hand om og veileda av erfarne kamerater, og gir vi dem oppgaver som de kan vokse på?

Banale og sjølsagte spørsmål vil vel noen si. Ja, enkle og desto viktigere, fordi de syndes mot daglig i AKP. En kamerat ved en industriarbeidsplass der AKP'erne står sterkt i klubben, med ledende verv i fleng, sa det nylig sånn: -Partilinja fikk vi servert via mikrofonen på medlemsmøtene i klubben. Det var den taktikken som tillitsmennene hadde finpussa til fingerspissene, time etter time på klubbkontoret eller gjennom telefonen til andre bransjetillitsmenn. Partimedlemmene blei ikke mobilisert på linja utover det som resten av arbeidsstokken blei.

Dette var ingen anklage mot tillitsmennene i partiet, men ei konstatering av at sånn hadde det blitt-etter hvert. Et sånt eksempel er bra for en ting: Å vise hvor langt vekk det går an å fjerne seg fra det å være en enhet som kjemper for å spre kommunismen!

Sindre , red.medlem

OM PARTIETS ORGANISASJONSSTRUKTUR

Innledning.

Når vi de seinere åra har diskutert utviklinga i lagas arbeid ,har vi særlug fokusert oppmerksomheten omkring kaderens utvikling ,metoder for ledelse, forbindelsen mellom laga og DS. Ei grundig og kritisk gjennomgang av vår org.struktur har ikke vært gjort på 7-8 år.

Mye tyder på at strukturen i partiorganisasjonen har fått utvikle seg relativt spontant på grunnlag av linjer som ble trukket opp i tida med betydelige venstreavvik i politikken. Spørsmålet om å være "innretta på kamp" har vært det sentrale kriteriet. Med "kamp" har vi i stor grad forstått "økonomisk kamp". Min påstand er at vi idag er organisert for en mer framskreden form for klassekamp enn det vi har i Norge idag. Samtidig er vi dårlig organisert for å drive den politiske kampen som i stor grad dominerer og preger det politiske livet. Her tenker jeg særlig på det parlamentariske arbeidet . Dette notatet er tenkt som et diskusjonsnotat for OU og AU. En artikkel med de viktigste politiske sakene, kommer i FK/januar (distriktets medl.blad -red. anm.)

Vedtektene.

Organiseringa av grunnorganisasjonen blir behandla i vedtektene § 14. Her står det:

"Partilag opprettes i fabrikker og på andre arbeidsplasser, i boligdistrikter og på landsbygda eller andre steder der den revolusjonære kampen krever det ".

Intensjonene er klare: -fabrikker, arbeidsplasser
-boligdistrikter
-landsbygda.

I tillegg har vi den generelle passusen: "der den revolusjonære kampen krever det". Jeg tolker dette slik at den vanligste formen for lag er knytta til de tre gruppene som er nevnt eksplisitt. I særskilte situasjoner , når klassekampen skjerpes spesielt på et område, kan det også opprettes lag på tvers av den mer vanlige strukturen.

Jeg mener vedtektene, slik tolket ,er riktige. Partiets oppgaver idag ,må først og fremst preges av spredning av sosialistisk propaganda, avsløring av kapitalismen og rekruttering til partiet. I tillegg må partiet så langt det evner gå i spissen i klassekampen, særlig kampen for arbeiderklassens rettigheter. Partiet må også engasjere seg i proletarisk internasjonalisme og en rekke dagsaktuelle politiske spørsmål. Dette betyr at arbeidet må ha en relativt

brei" innretting- og kan ikke for snevert knyttes til fagforeningsarbeidet og kampen for den enkelte arbeidsplassen. For partiet er det av stor betydning å være organisert "der massene er" -og særlig der massene av arbeidere og lavere deler av småborgerskapet er. Denne "allmenne og breie innrettinga" må også prege partilaga. For spesialiserte partilag styrker økonomismen i partiet og kan gjøre organisasjonen unødige stivbeint i forhold til de stadige skiftingene i klassekampen.

Men, hva gjør vi da med kampen på arbeidsplassene, i masseorganisasjonene etc? Skal vi ikke være organisert for å forene kreftene her når kampen står på? Jo- sjølsagt. Men, da trenger vi ikke en så permanent og grundig org.form som et partilag er ment å være. Her kommer fraksjonen inn som den formen vi organiserer oss på. I § 22 og 23 slår vedtektene klart fast at vi skal organisere arbeidet også her. § 23 slår fast:

"Der det arbeider flere partimedlemmer skal de samordne arbeidet, avgjøre viktige spørsmål gjennom demokratiske diskusjoner og utad følge den fastlagte linja. Det skal velges en formann til å lede det samla arbeidet....."

I dag er ofte partilaget også fraksjon -eller retttere, flere partilag oppfatter seg mer som fraksjon enn som partilag. Det kommer klart fram i synet de har på såkalte "obligatoriske partisaker".

I praksis har dette ført til at folk som ikke er med i laget, heller ikke er tatt med på fraksjonelt arbeid. Det blir for tungvint med en fraksjon "når vi allikevel har partilaget". Etter min mening må fraksjoenen igjen få høyere status i partiet. Det må da en særskilt diskusjon til hvem som skal være med i fraksjonen. Jeg har en følelse av at vi idag, ihvertfall på det formelle planet, fører en sikkerhetspolitikk som er så restriktiv at vi ikke kan samle folk i effektive fraksjoner. Jeg mener bare 2.2 ikke kan delta i fraksjonen. De andre skal delta.

Nå tror jeg også at flere partilag i arbeidsstil kopierer fraksjonens arbeidsstil: Møtene er dårlig forberedt, har lav prestisje, er korte og forretningsmessige, er hyppige..

Dersom vi skal drive godt partilagsarbeid og fraksjonsarbeid, tror jeg at lagsmøtene må være sjeldnere, f.eks. en gang i mnd. De må være godt forberedte og gjerne være fra 19 - 2230-eller lengre. Fraksjonsmøtet kan være møter på 1-2 timer. Dette stiller store krav til lagsstyrene. Slik det er nå, må mange lag velge ~~til~~ styren som er "ledig på markedet". Dette er svært uheldig og gjør det sjølsagt vanskelig å sikre sterke lagsstyrer. Her kommer jeg inn på neste spørsmål:

Størrelsen på partilaga.

I dag er gj.snittsstørrelsen på partilag i byen under 10 medlemmer. Nesten halvparten av laga har 7 medlemmer eller mindre. Flere partilaga er prega av stor usåabilitet i medlemsstokken. Med så små lag ,kan krav fra DS om kader oppfattes av laget som reine "katastrøfen" ,fordi det ofte står og faller på noen få personer.

Det må være et mål at laga er så store at

- de er stabile, ikke lett bryter sammen
- gir et allsidig politisk debattmiljø
- har plass til både framskredne, mellomliggende og tilbakeliggende kader
- =har krefter til å drive studiesirkler, spre propaganda, delta i klassekampen og sikre et vedtektsmessig tilfredsstillende styre.

Etter min mening bør et slikt lag ha 12-15 medlemmer. Størrelsen begrenses av sikkerheten og plass i leiligheter til møter. Dersom vi øker lagsstørrelsen til f.eks 11 pr. lag ,reduserer vi lags-tallet med ... og kan frigjøre temmelig mye folk fra internt styre-arbeid til mer "nyttig" arbeid på andre områder.

For å sikre store nok lag, må vi være organisert slik at laget har et rimelig stort massegrunnlag. Små arbeidsplasser har i dagens situasjon ikke et slikt massegrunnlag. Kanskje arbeidsplasser med over 200 ansatte holder, men det er liten tvil om at sammenligna med store boligområder med 5-10000 personer ,gir bedriften et snevert rekrutteringsgrunnlag.

Organisering på landsbygda.

Mest typisk for arbeidet på landsbygda ,er den svake kontakt mellom DS og laget. Dette henger sammen med motsigelsen i synet på landsbygdas betydning, men det henger også sammen med liten kapasitet i OU. Dersom tallet på lag i byen reduseres med f.eks. 30-40 % , vil OU få større kapasitet til å styrke kontakten med laga på landsbygda.

Som i byene, er laga på landsbygda gjennomgående små. Det henger delvis sammen med at tettstedene i Sør Trøndelag er små. Men-de fleste stedene har tross alt flere ganger så mange RV-stemmer som lagsmedlemmer! Mulighetene skulle være der, ihverfall på de større stedene vi har prioritert. Ellersmener jeg OU må peile seg ut noen stder for nye lag.

Enkelt personer på landsbygda må knyttes til nærmeste partilag, om nødvendig med særordninger.

Fabrikklag/arbeidsplasslag.

Det har gått tilbake med de "klassiske" bedriftscellene I dag har vi ... lag av denne typen og ingen er knytta til industriprod- De ... laga vi har er knytta til store arbeidsplasser med over 1000 ansatte. Dette mener jeg gir grunnlag for fortsatt å opprett- holde disse laga som arbeidsplasslag. Klassemessig tilhører fler- tallet av de ansatte småborgerskapet, men det finnes også et rela- tivt stort rekrutteringspotensiale i proletariatet på disse plass- ene. I dagens situasjon Perspektivene for den nærmeste fram- tida er ikke at vi kan få nye arbeidsplasslag. Mener derfor relativt store arbeidsplasser er det vi kan regne med. Det er mulig vi kan stille oss målsetting om arbeidsplasslag innafor tele, post, jernbane, og de største bedriftene i NNN, J & M, papir el , og bygg ?

Bransjelag.

De fleste bransjelag tror jeg er oppstått som "kompromiss", der alternativet har vært overføring til boliglag eller oppretting av fraksjoner. Disse "kompromisene" tror jeg i dag er partiets største "misfostre".

Bransjelagene kan deles i tre grupper:

- A) Folk i samme forening er organisert i samme lag
- B) Folk i samme yrkesgruppa er organisert i samme lag
- C) Folk i samme masseorganisasjon, evt. med samme inter- esseområde, er organisert i samme lag.

Svært mange bransjelag har medlemmer som er spredt på mange arbeids- plasser, i fagforeninger og som bor spredt over et stort område. Laga er derfor vanskelig å organisere og "tungrodde". I dag er mange av partilaga bransjelag. Vedtektsmessig har denne org.formen ingen klar status. Jeg tror vi balanserer på kanten av vedtektene. Men, praksis viser også at denne org.formen bør begrenses til et minimum. Dette betyr sjølsagt ikke at alle bransjelag fungerer dårlig, men det krever stor innsats fra lagsledelsene å holde slike lag sammen over lengre tid.

Jeg mener vi bare må ha bransjelag som unntak -enten som ledd i bygging av høyt prioriterte bedriftslag , i særskilte viktige fagfor- eninger eller i spesielle situasjoner der "den revolusjonære kampen krever det".....

Ingen bransjelag bør opprettes uten at det er 7-8 medlemmer.

Boliglag.

For tida finnes det ingen boliglag i distriktet. Det siste boliglaget var plaga av kaderproblemer og indre motsigelser. Det er derfor lenge siden vi har hatt et slagkraftig boliglag! Dette er utvilsomt et brudd på vedtektenes klare understreking av boliglagets plass. At det ut fra den virkeligheten vi har i Trondheim også må være feilaktig, ser en bl.a. av at denne byen har noen av landets største borettslag og samtidig svært små industriarbeidsplasser. De største konsentrasjonene av proletariatet i Trondheim finner vi i de store borettslagene!

Fra midten av 70-åra fikk boliglagene en stadig svakere status i partiet i distriktet. Det hang sammen med proletariseringa og det hang sammen med feilaktig oppfatning av hva et boliglag skal arbeide med. Boliglag ble synonymt med "boligkamp". Når boligkampen fikk mindre betydning, mista vi interessen for boliglaget. Boliglaget fikk B-status i partiet. De beste kadrene ble overført til bedriftslag og seinere bransjelag.

Jeg ser 4 viktige grunner for at boliglaget må bli hovedformen for organisering i en by av Trondheims type:

1) De tette boligområdene konsentrerer store masser av folk. Dette er viktig arbeidsfelt for valgkamp, rekruttering, KK-salg o.l.

2) I tider med økonomisk krise er folk mer knytta til boligområdet enn arbeidsplassen. Arbeidsplasser blir nedlagt, folk mister jobben. Boligområdet er mer stabilt. Også mer av det sosiale er knytta til boligområdet - idrettslag, foreninger, ungdomshus, omgangen mellom folk.

3) Klasesammensetninga i et boligområde er mer allsidig enn på arbeidsplasser, bransjer. Vi har idag flere bransjer som er rene småbøgger/intellektuelle lag. Samtidig har vi "reine" proletarlag. Begge deler anser jeg som uheldig og kan fremme feilaktig tenkning. I boliglaget kan vi "blande" klassene og yrkes/interessegruppene og slik lære av hverandre.

4) Et boliglag er lettere å organisere enn et bransjelag. Her bor folk tett. Reisetida er minimal. Beskjeder kan lett formidles. Det blir lettere å arrangere uformelle treff - ta ekstra kontakt med nyrekruttede medlemmer etc.

På bakgrunn av dette foreslår jeg at vi nå jobber for å,,,,,.....

DS-medlem, Sør Trønd.

(Artikkelen er "barbert" noen steder pga sikkerhetshensyn)

FORTSATT VEKT PÅ ARBEIDSPLASSLAG !

En hardt tiltrengt debatt omkring grunnorganisasjonen har nå kommet igang. I tillegg til TF-innleggene i juninr. ønsker vi også å kaste på litt ekstra køl på DS-nivå, fordi det nødvendigvis er her mange av initiativene overfor laga må tas. For å skjerpe standpunktene bringer vi en artikkel skrevet av et DS-medlem i Sør-Trøndelag som går inn for en modell med større lag og ei innretting henimot boligområder og i mindre grad på arbeidsplasslag.

Dette er jeg uenig i: Det vi trenger er nettopp ei mer offensiv innretting på arbeiderklassen og arbeidsplassene, og vil ha ei innskjerping av kravene til lagstruktur, med sterkere lagstyrer og færre folk, for på den måten å styrke kaderforstringa.

Det er viktig å skille mellom de ulike sakene DS-medlem trekker fram. Han beskriver en del problemer fra særlig Trondheim by som han foreslår tiltak for å rette opp. Når han påpeker at det mangler reine boliglag i en by med flere av landets største drabantbyer, er det ikke vanskelig å være enig om behovet for streke boliglag.

Uenighetene kommer fram på de mer prinsipielle konklusjonene som trekkes: Endringene i arbeidslivet, industriens minskende betydning mht antall sysselsatte, krisa som nedlegger arbeidsplasser og knytter folk nærmere bomiljøene... Dette og mye mer får DS-medlem til å ville legge hovedvekt på organisering ut fra boområde. Motsatt argumenteres det for lavere prioritering av arbeidsplasslag: "For spesialiserte partilag styrker økonomismen(..) og kan gjøre p. unødig stivbeint..". Og innledningsvis sier han at "vi er idag organisert for en mer framskreden form for klassekamp enn det vi har i Norge i dag."

Etter dette gir han en vurdering av hva som skal være ei p. avdelings oppgave: Drive propaganda, avsløre og rekruttere. Dette siste mener jeg er helt rett, kortfatta og spissformulert. Og det er etter min mening er viktig innfallsvinkel når vi skal diskutere hva slags parti vi burde være, og hvordan vi pr dags dato fungerer.

HUE MOT VEGGEN...

Jeg tror noe av det viktigste vi har lært av rekrutteringskampanjen er at vi faktisk var i stand til å snu opp ned på "myten om at ingen egentlig ønsker å bli med i AKP(ml)". Vi har fått ei bedra klassesammensetning, men flesteparten av arbeiderne som har meldt seg inn kommer via boliglag. Det er altså ikke arbeidsplasslaga som verver. Dette er tilsynelatende ammunisjon til trønderens skyts, men etter mi mening er det stikk motsatt. Vi har lært at vi kan rekruttere hvis vi vil, allment. Når vi fra nyåret drar i gang kampanje nr.2 må vi stille mer spesifikke målsettinger: Vi skal verve to til på den fabrikken, eller fire på det sjukehjemmet, for da kan vi danne egne avdelinger på disse stedene innen utgangen av 1985.

Trønderen påpeker helt riktig at arbeidsplasslaga er prega av økonomisme og sneverhet. Jeg tror dette viruset har festa seg ekstra hardt i arbeidsplasslaga fordi disse har vært pressa fra dag til dag på å ta stilling til taktikken i fagforening, i kampen mot innskrenkinger osv og dermed nettopp har tapt det perspektivet som jeg siterte fra DS-medlem foran: Propaganda, avsløring, rekruttering. Hvorfor skal arbeidskameratene melde seg inn i et parti bare for å være med å diskutere taktikken i fagforeninga? (for å sette det litt på spissen.) Jeg tror særlig arbeidsplasslaga har rent hue i veggen så ofte, at de etter hvert for alvor begynner å tro, ja vite, at det er umulig å verve "vanlige arbeidere".

NYE UTFORDRINGER

Trønderen argumenterer med tilbakegangen for de tradisjonelle industricellene, og mener at boliglagene bedre kan suge opp arbeidereklassen. Det er dels rett, men likevel mener jeg det må ligge ei nedprioritering av produksjonens strategiske betydning i standpunktet.

Amerikaneren Alvin Toffler sier i den nyttige boka "The Third Wave" (Den 3. bølgen) at i løpet av få ti-år vil all produksjon, kommunikasjon, informasjon, men også sosialt samkvem som samliv og boformer bli omdanna. Den nye teknologien skaper grunnlaget for at den gamle industrialismens "massepreg" blir snudd på huet. Samlebandet blir avlegs, det er det spesialiserte produkt som er fremtida. Ikke serier på ti-tusen, men serier på 1 eller 3. De store fabrikkenes tidsalder er i ferd med å ebbe ut, og inn kommer de små, desentraliserte produksjonsenheter der en ved hjelp av fiberoptik og laser (for å nevne noe) lar produksjonen foregå på vidt forskjellige steder samtidig.

Toffler lanserer begrepet "The Electronic Cottage" som vel må være data-alderens svar på hjemmeindustrien. Dette kan høres spekulativt og vidløftig ut, men som tendens mener jeg Toffler har rett. Betyr dette at produksjonen blir mindre viktig? Nei, tvert om, det vil bare stille oss kommunister overfor helt nye utfordringer mht åssen vi skal organisere oss. Vi trenger kanskje snarlig ei ny X-kampanje for å skaffe oss fotfeste i den nye industrien. Se på alle engeneering- og konsulentbedriftene, på de små data-firmaene eller de strategiske elektrotekniske bedriftene.

Dette var framtidsperspektiver men også ut fra dagens situasjon mener jeg det er rett å oppprioritere jobbinga med å danne nye arbeidsplasslag. Ett eksempel: Vi har etterhvert markert oss som drivkrafta i det meste av det som skjer i industrien, i fagbevegelsen osv. Se på Ja til Arbeid og LO-ledelsens problemer. Det er jo helt rett som de sier: Det er AKP som står bak! Er ikke dette en bekrefteelse på det vi leiter etter, partiets gjennomslagskraft på arbeid-

ds plassene. Men da må vi også vite å utnytte dette potensialet som ligger der delvis urørt. Etter så mange år i spissen for kampene i verftsindustri, elektrokjemisk osv. må vi få bedre uttelling for partiet, ikke bare i form av oppslutning bak populære AKP-tillitsmenn, men i form av nye medlemmer. At boliglag skal være den beste måten å organisere disse på kan jeg ikke fatte.

MINDRE LAG PÅKREVD!

Trønderens forslag om større lag, 12 til 15 medlemmer, er jeg så uenig i som det går an å bli. Det vi trenger nå, mer enn noen gang, er grunnorganisasjoner som er i stand til å skape en "atmosfære" der det blir plass og tid for den individuelle kaderbehandling. Jeg er enig i at vi trenger bedre lagsledelser og bedre debatter i laga, men dette vil vi ikke oppnå ved å øke antallet pr lag drastisk. Tvert om vil dette øke "fremmedgjøringa" som mange medlemmer lider under. Det vil øke avstanden mellom "A- og B-medlemmer", og det vil minske lagstyrets muligheter til å ha jevnlig kontakt med den enkelte, og følge opp dennes politiske arbeid.

I dag ser vi, fordi vi ikke har vært mer aktpågivende, at det finns fler og fler store lag, både i byene (spes. Oslo) og utover landet, med mellom 15 og 20, ja 25 medlemmer. Det er ingen tvil om at det er disse laga som har de største problemene med oppmøte og arbeidsdisiplin, ja enkelte opererer med standard frammøte på 40-60%! Dette er ei dødslinje for et parti som vårt. Det er ei anti-demokratisk linje som vil gjøre oss til et eliteparti ala SV. Vi må slå ring rundt grunnorganisasjonene for det er de som utgjør steinene i grunnmuren til AKP(ml). Jeg tviler ikke på at det er dette som er hensikten til DS-medlem, men han velger feil vei.

Da skulle merkestongji vere reist. God debatt.

Medlem av redaksjonen

Sindre